ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Ρεπόρτερ**

Στις σημερινές συνθήκες αυτού του νεότατου καπιταλισμού εργατοβόρας ανάπτυξης και κρίσης, η *«αντίδραση σ΄ όλη την γραμμή»* φτάνει στ΄ απώτατα αντιδημοκρατικά, ολοκληρωτικά όριά της και μια ανομολόγητη απολυταρχία, κηρύσσει *«εκτός νόμου»* τις λαϊκές διεκδικήσεις, το αγωνιστικό φρόνημα , τις διαθέσεις ανυπακοής και όσες προσπάθειες μη συμμόρφωσης προς τας υποδείξεις.

Ο ρόλος του κατασταλτικού -τρομοκρατικού βραχίονα του αστικού κράτους απογειώνεται αξιοποιώντας την χρήση των νέων τεχνολογιών ενώ ειδικά στην χώρα μας ο αριθμός των μπάτσων είναι αναλογικά ο μεγαλύτερος στην Ευρώπη και ίδιος με τον αριθμό των εκπαιδευτικών στα Γυμνάσια και Λύκεια!

Οι αγωνίες και οι ελπίδες εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων, θυμάτων της ανθρωποβόρας «καπιταλιστικής ανάπτυξης», βρίσκονται μαντρωμένες πίσω από ένα αόρατο, αλλά αδιαπέραστο «Αργυρούν Παραπέτασμα». Η ανελευθερία πηγάζει από παντού και ένας νέος ολοκληρωτισμός, που δεν παρελαύνει πομπώδης πάνω σε ερπύστριες, αλλά μας περικυκλώνει σαν δηλητηριασμένη ατμόσφαιρα στο μαγγανοπήγαδο της καθημερινότητας, αυτή η «σιδερένια φτέρνα», αυτός ο

«μοριακός» ολοκληρωτισμός της οικονομικής φρίκης, να ποιο είναι το πραγματικό, ταξικό δημοκρατικό πρόβλημα της εποχής μας!

Η ιδεολογική κατεργασία και χειραγώγηση, ειδικά στην νεολαία είναι αδυσώπητη εμπεδώνοντας κυρίως την ψυχολογία του φόβου, της πειθάρχησης, της υποταγής, της ανημπόριας, της ρουφιανιάς και της καθήλωσης της κριτικής σκέψης, της αναλυτικής και συνθετικής ικανότητας του κάθε ανθρώπινου νου σε πρωτόλεια επίπεδα οδηγώντας σε μια ιδιότυπη λοβοτόμηση του ίδιου του εγκεφάλου. Ο αντίπαλος επενδύει στην αναπτυγμένη τεχνολογία της επικοινωνίας ώστε να κατασκευάσει μια πλασματική και αφηρημένη πραγματικότητα, έναν κόσμο ηλεκτρονικής παραμυθίας δίπλα στον ζοφερό κόσμο της καθημερινής εμπειρίας των εργαζομένων, των φτωχών, των ανέργων και των νέων. Δίπλα στον κόσμο στης συνεχούς κοινωνικής περιθωριοποίησης οικοδομείται η εικονική πραγματικότητα των ψευδαισθήσεων. Το τηλεοπτικό *«φαίνεσθαι»* τείνει να υποκαταστήσει το ***Είναι.***

Οι θεωρητικές ερμηνείες μεγάλης κλίμακας, οι οποίες έχουν και την απαίτηση της καθολικής εφαρμογής, απορρίπτονται συνολικά στο όνομα των επιμέρους αφηγημάτων. Η συλλογική δράση του εργατικού κινήματος χαρακτηρίζεται μεταφυσική κατασκευή και πρέπει να αντικατασταθεί από τις επιμέρους ατομικές δράσεις ή το πολύ από συλλογικότητες που συγκροτούνται αποκλειστικά στο πλαίσιο μιας κοινής ταυτότητας.

Δίνεται έμφαση στη θεαματικότητα του στιγμιαίου, στο χάπενινγκ, στις τελετουργικές προσομοιώσεις της ίδιας της κοινωνικοπολιτικής δράσης. Οι επιμέρους κοινωνικές εκρήξεις κρίνονται από τη θεατρικότητά τους. Το αυθόρμητο *«συμβάν»* υποκαθιστά την οργανωμένη πολιτική στρατηγική και η τακτική εκφυλίζεται σε κινηματικές στιγμές κοινωνικής εκφόρτισης και σ' ένα δικαιωματισμό εντός του καπιταλισμού. Ο πολιτικός λόγος ταυτίζεται με την επικοινωνιακή του χρησιμότητα δίχως καμία παιδαγωγική διάσταση, από την άποψη της προετοιμασίας τού εργαζόμενου λαού για τις μάχες του παρόντος και του μέλλοντος. Η αλήθεια ταυτίζεται με τη συγκυριακή χρησιμότητα.

Σοβαρά πεδία πάλης, όπως αυτό ενάντια στις πατριαρχικές αντιλήψεις και πρακτικές, την κάθε είδους βαρβαρότητα σε βάρος γυναικών και παιδιών (για τα οποία δυστυχώς και τμήματα της δικαιωματικής αριστεράς κάνουν ότι δεν καταλαβαίνουν τι συμβαίνει σιωπώντας περιέργως ακόμα και για την παιδοφιλία), παρόλο που είναι άρρηκτα συνυφασμένες με τον εκμεταλλευτικό χαρακτήρα του καπιταλισμού, αυτονομούνται τελείως απ' αυτόν και παρουσιάζονται σαν συμβάντα που ο λεγόμενος *«ηθικός καπιταλισμός»* μπορεί να θεραπεύσει!

Μας λένε να βλέπουμε μόνο ό,τι έχουμε αυτή την στιγμή μπροστά μας, αυτό αποκλειστικά να μας ενδιαφέρει, ούτε το *πριν* ούτε το *μετά,* ούτε οι αιτίες ούτε τα αποτελέσματα, μόνο η περιβόητη συγκυρία και για τ' άλλα βλέπουμε αργότερα. Η σχέση αιτίου -αιτιατού είτε καταργείται είτε αναστρέφεται. Έτσι συσκοτίζεται το ιστορικό, ταξικό βάθος της κοινωνικοπολιτικής δράσης, αγνοείται η αναγκαιότητα του στρατηγικού στόχου και σκοπού και εν τέλει, αποδυναμώνεται η όποια ριζοσπαστική δυναμική και από δυνάμει συγκρουσιακή κινδυνεύει να ενσωματωθεί, ως «αριστερή» αμφισβήτηση, στο σύστημα αστικής κυριαρχίας. Να συνυπάρχει ως *«άλλη»* εκδοχή, εντός όμως του ίδιου πλαισίου. Και ακόμα πιο τραγικό: Ένα μέρος, ελλείψει επαναστατικής προοπτικής, να γίνεται το λίπασμα για την ευδοκίμηση μέσα στην κοινωνία ενός **νεοφασιστικού συστήματος απόψεων και πρακτικής, την δυνατότητα εξάπλωσης του οποίου υποτιμάμε ασυγχώρητα.**